ခူးခူး
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်
Sorry!
အတူတူပဲဆိုတိုင်း
တမူမထူးနိုင်ဘူးလို့...
သတ်မှတ်ရဲလား။
'ထင်း' တွေချည်းပဲဆိုပေမယ့်
ကျွန်မက 'ကျွန်း'ပါ... မောင်။

ဇာတ်လမ်းမိတ်ဆက်

"ဒေါက်… ဒေါက်… ဒေါက်…"

အသည်းအသန်ခေါက်နေတဲ့ တံခါးသံကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာကနေ မနည်းကြီးကျုံးထရင်း၊ ကျွတ်တစ်ဝက်၊ ဝတ်တစ်ဝက်ဖြစ်နေတဲ့ ပုဆိုးကို သတိနဲ့ စွန်တောင်ဆွဲကာ တံခါးနားသို့ စည်းချက်မမှန်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဦးတည်ရ၏။

"ဘယ်သူလဲ… နေဦးကွ…"

ခေါင်းထဲမှာ မနေ့ညကသောက်ထားတဲ့ အရှိန်က ရှိနေသေးတော့ နောက်ကျိကျိနဲ့ ။

"ဒေါက်… ဒေါက်… ဒေါက်…"

မေးတာလည်း မဖြေပဲ တံခါးချည်းပဲ ခွတ်ခေါက်နေတော့ စိတ်မရှည်နိုင်တော့ပဲ တံခါးချက်ကို ဆောင့်အောင့်ကာ ဖွင့်ပေးပြီး တံခါးကို ခပ်သွက်သွက် ဖွင့်ပေးလိုက်ရသည် ။

အဲဒီမှာ ပဲ မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် အိပ်မှုန်စုံမွှားဖြစ်နေတဲ့ မျက်လုံးက ပြူးကျယ်သွားရ၏။

ခေါင်းအထိဆောင်းထားတဲ့ အနက်ရောင် လောင်းကွတ်ရှည်ကြီးဝတ်ထားတဲ့ လူရဲ့ လက်တွေက မည်းမည်းပိန်ပိန်နဲ့ လက်သည်းတွေက ချွ

န်ထက်လို့ ။ အရိပ်ကကျနေတော့ ခေါင်းဆောင်းအောက်က မျက်နှာကို သေချာမမြင်ရပေမဲ့ အမှောင်ထဲမှ မျက်လုံးက နီရဲနေ၏။

လက်တစ်ဖက်မှာ ကိုင်ထားတဲ့ ညစ်တစ်တစ်တံစဥ်လိုလိုအရာကြီး က ထက်နေတာမှ ချွန်မြလို့ ။

မမျှော်လင့်ထားတဲ့ ဧည့်သည် ကို ခဏတာတော့ အံ့အားသင့်ပြီး ငေးကြည့်မိသွားသည် ။

"ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ"

"သေမင်း..."

ပြတ်ပြတ်သားသားဖြေလိုက်တဲ့ အသံက ဟိန်းပြီး အယ်ကိုးအသံလို ပဲ့တင်ထပ်သွားသည် ။

"သေမင်းက ကျုပ်အိမ်ရှေ့... ဘာကိစ္စရောက်လာတာလဲ"

"မင်းအသက်ကိုနုတ်ဖို့ "

သေမင်းဆိုမှ တော့ အသက်ပေးရတော့မယ်မှန်း သိတဲ့ နောက် ဘ ယ်လိုငြင်းလို့ ရမှာ တဲ့ လဲ။

ခပ်အေးအေးပဲ အသက်ကိုပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပေမဲ့ ကိုယ့်ထုံးစံအ တိုင်း...

"သေမင်းမို့လို့ အသက်လာနုတ်တာ ဆိုရင်တော့ ... နုတ်ပေ့ါ။ မ တားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အရာမှ အလကား မရဘူးဆိုတာ သေမင်းလ ည်း သိတယ်ထင်ပါတယ်"

သေမင်းဆီက အသံမကြားရ။ ငုံ့နေတဲ့ ခေါင်းဆောင်းကြီးကတော့ မ တ်သွားသည် ။

ခေါင်းဆောင်းအောက်မှာ မြင်လိုက်ရတာက ချွန်မြပြီး ကွေးကောက်နေတဲ့ စိမ်းဖန့်ဖန့် နှာခေါင်းကြီး။

"ကဲ... ဒီတော့... ကျုပ်ဆီက နုတ်သွားမယ့်အသက်အတွက် ကျုပ်... ငွေဘယ်လောက်ရမှာ လဲ။ အဲဒါ အရင်ပြော"

***